

den ikke efter §§ 57 og 58 tilkommer Kommittenten. At Aftaler mellem Kommissionær og Kommittent kunne bevirke, at Beføjelsen ogsaa i andre Tilfælde end de i §§ 57 og 58 angivne tilkommer Kommittenten, er det fundet unødvendigt at bemærke.

Efter sin Begrundelse maa Kommissionærens Ret til at gøre Fordringen gældende være uafhængig af Hvervets Ophør. For det Tilfælde, at der tilkommer Kommissionæren saadanne Krav, at han efter §§ 35 eller 36 kan raade over Fordringen til deres Fyldestgørelse, er dette vel saa selvfølgelig, at det ikke behøver at udtales. Men da Reglen ogsaa maa gælde udenfor saadanne Tilfælde, er det anset for rettest udtrykkeligt at udtale den i § 60, 1ste Stykke, 2det Punktum. Herved bliver der tillige Lejlighed til at udtale, at Retten til at gøre Fordringen gældende i Tilfælde af Kommissionærens Konkurs gaar over til hans Konkursbo, en Regel, der naturligvis maa forstaaes i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Konkursloven om Betydningen af Uvidenhed om Konkursen, saalænge den ikke er lovligt bekendtgjort, saa at f. Eks. Tredjemand, der intet ved eller bør vide om Konkursen, befries ved Betaling til Kommissionæren, som erlægges forinden Konkursens Bekendtgørelse.

Af det ovenfor ved § 57 om Kommittentens Stilling i Tilfælde af Kommissionærens Konkurs bemærkede følger, at Betaling, som oppebæres af Boet, maa afgives af dettes Masse. Det er dette, som tilsigtes udtrykt ved § 60, 2det Stykke. At Boet, forsaavidt det har saadanne Krav, at det i Kommissionærens Sted efter § 35 kan raade over Fordringen til deres Fyldestgørelse, ved Afgivelsen af Betalingen kan fradrage disse Kravs Beløb, følger af § 58. Ved Udtalelsen om, at Konkursboet skal afgive det modtagne til Kommittenten, er det naturligvis ikke Meningen at udelukke den Boet efter gældende Ret tilkommende Adgang til at gøre Modkrav gældende overfor de det paahvilende Massekrav.

I § 60, 2det Stykke tales kun om Betaling, som finder Sted til Konkursboet. Naar der til Boet leveres Gods, som Kommissionæren har indkøbt for Kommittentens Regning, komme § 53, 2det Stykke og § 36 til Anvendelse.

§ 61.

Bestemmelsen i denne Paragraf om, at Kommissionærens Kreditorer ikke kunne gøre Udlæg i Fordringen paa Tredjemand, medmindre Kommissionæren overfor Kommittenten har opfyldt Tredjemands Forpligtelse eller efter § 35 eller § 36 kan raade over Fordringen, stemmer formentlig med gældende Ret og er ganske i Overensstemmelse med den Retsstilling, som ifølge §§ 57 og 58 tilkommer Kommittenten overfor Kommissionærens Konkursbo. Bestemmelsen trænger saaledes ikke til særlig Begrundelse.

§ 62.

At Kommittenten har erhvervet Retten til at gøre Fordringen gældende, kan ligesaa lidt som Transporten af en Fordring uden videre hindre Tredjemand i fremdeles at frigøre sig ved Erlæggelse til Kommissionæren. Hertil maa han have Adgang, saalænge han hverken ved eller bør vide, at Retten tilkommer Kommittenten. I Overensstemmelse hermed bestemmer § 62, at Tredjemand ikke frigøres ved at opfylde Aftalen overfor Kommissionæren, saafremt han, da Opfyldelsen fandt Sted, vidste eller burde vide, at det var Kommittenten, som havde Retten til at gøre Fordringen gældende. Det erindres herved, at Beføjelsen ikke er overført til Kommittenten alene derved, at Betingelserne efter §§ 57 og 58 for, at han kan tiltage sig Retten, ere tilstede, men at Overførelsen ifølge § 58, 1ste Punktum tillige forudsætter, at Kommittenten overfor Kommissionæren har erklæret, at han vil gøre Fordringsretten gældende. Tredjemand vil altsaa f. Eks. kunne frigøre sig ved Betaling til Kommissionærens Konkursbo (§ 60), indtil han har faaet Kundskab om eller burde vide, at Kommittenten overfor Boet